

[← назад на главни сајт Светосавље.орг](#)

БОГОСЛУЖБЕНИ ТЕКСТОВИ

ПРОЈЕКАТ САЈТА СВЕТОСАВЉЕ.ОРГ

[СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [НОТНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ДОМАЋЕ КЊИГЕ](#) ▾

НАСЛОВНА » [Свештене књиге \(Свето Писмо\)](#) » [Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија](#)

[« ПРЕТХОДНА СТРАНА](#) | 1 ... 3 4 5 6 | [СЛЕДЕЋА СТРАНА »](#)

[ћирилица](#) | [latinica](#)

13. септембар 2018.

Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија

[« САДРЖАЈ](#)

КЊИГА О ЈУДИТИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16

1. *Навуходоносор заратио на цара Арфаксада. Позвани народи одбијају да му помогну. Пун гњева на њих, побјеђује Арфаксада.*

- Године дванаесте царовања Навуходоносора, који цароваше Асирцима у Ниневији, граду великом, у дане Арфаксада, који цароваше Миђанима у Екватанима,
- И сагради око Екватана зидове од тесаног камена у ширину три лакта, а у дужину лаката шест, и направи висину зида лаката седамдесет а ширину лаката педесет;
- И куле његове постави на вратима његовим лаката стотину, и ширину њихову основа на лаката шездесет.
- И начини врата његова – врата подигнута у висину лаката седамдесет, а ширину њихову лаката четрдесет, за изласке силне (војске) моћника његових и постројења пјешака његових.
- И учини рат у дане оне цар Навуходоносор против цара Арфаксада на пољу великом, то је поље у предјелима Рагавским.
- И скупише се ка њему сви који живе на гори и сви који живе при Ефрату и Тигру и Идаспи, и на пољу Ариоха, цара елимеонскога, и сабраше се народи многи у поход против синова Хелеуда.^[1]
- И посла Навуходоносор, цар Асирски, ка свима који живе у Персији и ка свима који живе према западу, који живе у Киликији и Дамаску и Ливану и Антиливану, и свима који живе наспрам Приморја;
- И онима међу народима Кармила и Галада и Горње Галилеје, и на великом пољу есдрилонском,
- И свима који су у Самарији и њеним градовима, и с оне стране Јордана до Јерусалима и Ватана и Хела и Кадиса, и ријеке египатске и Тафне и Рамесе и све земље гесемске,
- Док се дође изнад Таниса и Мемфиса, и ка свима који живе у Египту, док се не дође до предјела етиопских.
- И презреше сви житељи земље ријеч Навуходоносора, цара асирског, и не сабраше му се у рат,

О БОГОСЛУЖЕЊУ

Заједничко богослужење Православној Цркви има се кроз читање и појање истинито учење Христово верни подстакну на молу покајање, а кроз лица и ј се представе спољашњи свештене историје који с нашег спасења савршени тако и после Рођења Хри

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Све Велики Петак

4. априла 2020.

Правило за читање Ап Канона

14. јануара 2019.

Типик

10. јануара 2019.

Триоди

10. јануара 2019.

Србљак

10. јануара 2019.

Приватност - Услови

јер га се не бојаху, него је био за њих као један (обичан) човјек, и повратише вјеснике његове празне са бешчашћем од лица свога.

12. И разгъеви се Навуходонсор на сву земљу ову веома и закле се престолом и царством својим да ће се осветити свима предјелима киликијским и камаским и сиријским, и погубити их мачем својим, и свима који живе у земљи Моавској и синовима Амоновим и свој Јудеји и свима у Египту, све док не стигне до предјела двају мора.

13. И покрену се са силом својом на Арфаксада, цара, године седамнаесте,^[2] и побиједи у рату своје и порази сву силу Арфаксадову и сву коњицу његову и сва (ратна) кола његова.

14. И завлада његовим градовима и стиже до Екватана и освоји куле њене и поплијени тргове њене и љепоту њену претвори у срамоту његову.

15. И ухвати Арфаксада на горама Рагава, и прободе га стријелама својим и уништи га онога дана.

16. И врати се са њима у Ниневију^[3] сам и сав збор његов, мноштво људи ратника веома велико; и остаде ондје одмарајући се и пирујући он и сила његова дана сто двадесет.

2. *Навуходонорова освета. Олоферн, војсковођа, опрема велику војску. Пустоши народе Приморја.*

1. И у години осамнаестој, двадесет другог (дана) првог мјесеца, би ријеч у дому Навуходонора, цара асирског, да се освети свој земљи као што је рекао.

2. И сазва све своје слуге и све великаше своје, и саопшти им тајну намјере своје и изнесе све зло земље из уста својих.

3. И они судише да се истријеби свако тијело које не послуша ријечи уста његових.

4. И догоди се, кад заврши савјет свој, позва Навуходонсор, цар асирски, Олоферна, војсковођу силе своје, који је био други послите њега и рече му:

5. Ово говори цар велики, господар све земље: Гле, ти ћеш изаћи од лица мога и узећеш са собом мужеве поуздане у снагу своју, пјешака сто двадесет хиљада и мноштво коња са дванаест хиљада коњаника,

6. И изаћи ћеш у сусрет свој земљи на Западу, јер се не покорише ријечи уста мојих.

7. И јавићеш им да спремају земљу и воду, јер ћу изаћи у гъеву своје на њих и покрићу све лице земље ногама силе моје и предаћу их на разграбљење њима,

8. И рањеници њихови испуниће долине њихове, и сви потоци и ријеке покривени мртвима њиховим напуниће се.

9. И повешћу заробљенике њихове до краја све земље.

10. Ти, пак, изашавши, заузећеш ми све предјеле њихове, и предаће ти се, и сачуваћеш ми их за дан казне њихове.

11. А оне који буду непокорни, нека не поштеди око твоје, да буду дати на убијање и разграбљење по свој земљи твојој.

12. Тако био жив ја и моћ царства мога, рекао сам и учинићу ово руком мојом!

13. А ти да не преступиш ни једну од ријечи господара свога, него свршавајући, извршићеш као што сам ти заповиједио, и не одуговлачи да учиниш ово.

14. И изађе Олоферн од лица господара свога и позва све велможе и војводе и начелнике (војне) силе асурске.

15. И изброја одабране мужеве на постројење, као што му заповиједи господар његов, до сто двадесет хиљада, и коњаника стрелаца дванаест хиљада,

16. И распореди их на начин на који се мноштво за рат постројава.

17. И узеше камиле и магарце и мазге за војску њихову, мноштво веома велико, и овце и волове и козе за исхрану своју, којих не бјеше броја,

18. И хране за сваког човјека много, и злата и сребра из дома царева веома много.

19. И изађе он и сва сила његова на путовање, да иду испред цара Навуходонора и да покрију све лице земље према Западу колима, коњицом и пјешацима, избраницима својим.

20. И велика маса као скакавци крену са њима и као пијесак земаљски, не могаше се избројати због мноштва њиховог.

21. И отидоше из Ниневије три дана хода у правцу поља Вектилета, и улогорише се од Вектилета близу гора са лијеве стране горње Киликије.

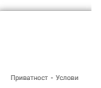
22. И узе сву силу своју, пјешаке и коњанике и кола своја, и отиде оданде у брда.

23. И исјече Фуда и Луда, и поплијени све синове Расиса и синове Исмаилове наспрам пустиње Хелеонске^[4] према југу.

24. И пређе Еуфрат и прође Месопотамију, и разори све градове високе који су на ријечи Аврону, док не стиже на море.

Google search

25. И заузје предјеле Киликије, и посјече који му се супротставише, и дође до предјела Јафетових, који су према југу наспрам Арабије.

26. И опколи све синове мадијамске, и попали насеља њихова и поплијени стада њихова.

27. И сиђе у поље Дамасково у дане жетве пшенице и попали све њиве њихове, и стада (оваца) и говеда њихова предаде на уништење, и градове њихове поплијени, и поља њихова опустоши, и порази све младиће њихове оштрицом мача.

28. И нападе страх и трепет његов на становнике Приморја, који бјеху у Сидону и Тиру, и који становаху у Суру и Окини и који борављаху у Јемнану; и који становаху у Азоту и Аскалону уплашише се од њега веома.

3. Приморје тражи мир. Олоферн истребљује њихове богове. Улогорио се наспрам Јудеје.

1. И послаше к њему изасланике са ријечима мира говорећи:

2. Ево, ми слуге Навуходоносора, цара великога, падамо ничице преда те, чини са нама што је по вољи лицу твоме;

3. Ево, села наша и свако мјесто наше и свако поље пшенично и стада (оваца) и говеда наших и све градине насеља наших леже пред лицем твојим; чини што ти је по вољи.

4. Ево, градови наши и који станују у њима робови су твоји; дошавши, сретни се са њима, како је добро у очима твојима.

5. И дођоше (ови) људи код Олоферна и казаше му ове ријечи.

6. И сиђе у Приморје, он и сила његова, и постави стражу високим градовима и узје од њих за саборце људе одабране.

7. И дочекаше га они и сва околина њихова са вијенцима и играма и свиркама.

8. И разори све предјеле њихове и шуме њихове исјече. И би му дано да истријеби све богове земље како би се само једином Навуходоносору клањали сви народи, и сви језици и сва племена њихова призивали њега као бога.

9. И дође наспрам Есдрилона близу Дотеје, што је насупрот брдовите Јудеје.

10. И улогорише се међу Гавајом и Скитским градом, и остаде ондје мјесец дана како би скупио сву војску силе своје.

4. Израиљци уплашени, по савјету Јоакима свештеника, утврдили се и моле Бога за спас.

1. И чуше синови Израиљеви који живе у Јудеји све што учини Олоферн народима, војсковођа Навуходоносора, цара асирскога, на који начин разграби све њихове свештене (ствари) и предаде их уништењу.

2. И уплашише се веома много од лица његовог, и за Јерусалим и за храм Господа Бога свога се узнемирише.

3. Јер, недавно су били изашли из ропства и скоро се био сабрао сав народ Јудеје, и сасуди и жртвеник и дом били освештани.

4. Послаше у све предјеле Самарије и Конне и Веторона и Велмена и Јерихона, и у Хову и Есору и у долину Салимску,

5. И запосједоше све врхове гора високих и оградише (зидом) села у њима, и оставише за храну за ратне припреме, јер недавно бјеху поља њихова пожњевена.

6. И написа Јоаким, свештеник велики, који бјеше тих дана у Јерусалиму, становницима Ветулије и Ветомастема, који је наспрам Есдрилона, испред поља близу Дотема,

7. Говорећи да заузму успоне горске, јер кроз њих је био улаз у Јудеју, и било је лако бранити их прилазеће, пошто је узак прилаз, од свих људи – по двојица.

8. И учинише синови Израиљеви као што им заповиједи Јоаким, свештеник велики, и старјешинство свега збора Израиљева, који сјеђаху у Јерусалиму.

9. И завапи сваки муж Израиљац ка Богу са приљежношћу великом и смирише душе своје са приљежношћу великом.

10. Они и жене њихове и младенци њихови и стока њихова и сваки дошљак и најамник, и сребром купљеник њихов, положише вреташта^[5] на бедра своја.

11. И сваки муж Израиљац и жена и дјеца који живе у Јерусалиму падоше пред лицем Храма и посуше пепео на главе своје и распростријеше вреташта своја пред лицем Господњим.

12. И жртвеник вреташтем обавише и завапише к Богу Израиљеву једнодушно, приљежно, да не допусти у разграбљење младенце њихове, и жене у плијен и градове наслеђа њиховог на разорење и светињу на скврнављење и срамоту на радовање (многобожним) народима.

13. И услиша Господ глас њихов и погледа на тугу њихову; и постио се народ више дана у свој

Јудеји и Јерусалиму пред лицем светих Господа Сведржитеља.

14. И Јоаким, свештеник велики, и сви који су стојали пред Господом свештеници и богослужитељи Господњи, опасани врегиштем по бедрима својим, приношаху свеспаљеницу непрестану и молитве и добровољна давања народна.

15. И бјеше пепео на кидарима њиховим, и вапијаху ка Господу свом снагом да посјети на добро сав дом Израиљев.

5. Олоферн пита ко су Јудејци. Ахиор Амонац излаже историју Јудејаца: снага им је у Богу њиховом. Народ хоће за то да га убије.

1. И би јављено Олоферну, војсковођи асурском, да су се синови Израиљеви припремили за рат, и да затворише пролазе горске и оградаше сваки врх горе високе, и поставише на пољима препреке.

2. И разгњеви се јарошћу веома и позва све кнезове моавске и војводе амонске и сву властелу Поморја;

3. И рече им: Објасните ми, синови ханански, ко је народ овај који живи у Горском (крају), и какви су градови у којима живе, и множина силе њихове, и у чему је моћ њихова и снага њихова, и ко је постављени над њима цар вођа војске њихове;

4. И ради чега се супротставише да изађу мени у сретање, мимо све који живе на Западу?

5. И рече му Ахиор, вођа свих синова Амонових: Почуј ријеч, господару мој, из уста слуге свога, и казаћу ти истину о народу овоме, који обитава у Горском (крају) овоме, близу тебе станујући, и неће изаћи лаж из уста слуге твога.

6. Људи ови су потомци Халдејаца.

7. И настанили су се прво у *Месопотамији, јер нијесу хтјели да слиједи боговима отаца својих, који су били у земљи Халдејској. [*1 Мој 11, 31; ИНав 24, 2.]

8. И одлијепише се од пута отаца својих и поклонише се Богу небеском, Богу кога познаше, и избацише их од лица богова својих, и побјегоше у Месопотамију и настанише се ондје много дана.

9. И рече Бог њихов да изађу из станишта свога и да иду у земљу Хананску. И поживјеше ондје и умножише се златом и сребром и стоком многим веома.

10. И сиђоше у Египат, јер покри лице земље Хананске глад, и настанише се ондје док се не прехранише; и постадоше ондје мноштво велико, и не бјеше броја роду њиховом.

11. И устаде против њих цар египатски [6] и лукаво их је мучио (принудним) радом и производњом цигле; понизише их и претворише их у робове.

12. И завапише ка Богу њиховом, и удари сву земљу Египатску ранама од којих не бјеше лијека; и избацише их Египћани од лица свога.

13. И исуши Бог Црвено море испред њих,

14. И изведе их на пут синајски и Кадис Варне; и они изагнаше све који живе у пустињи,

15. И настанише се у земљу Амореја и све Есевоните истријебише снагом својом, и прешавши Јордан, наслиједише сву Горску (земљу),

16. И изагнаше од лица свога Хананеја и Феризеја и Јевусеја и Сихема и све Гергесеје, и настанише се у њој дане многе.

17. И док не сагријешите пред Богом својим, бише са њима добра, јер Бог који мрзи неправду са њима је.

18. А када одступише од пута који им је завјештао, бише истријебљени у многим ратовима веома много, и бише заробљени не у земљу своју, и храм Бога њиховог би сравњен са земљом, и градови њихови бјеху заузети од непријатеља.

19. И сада, повративши се Богу своме, дођоше из расијања, одандје гдје су били расијани, и запосједоше Јерусалим, гдје је Светиња њихова, и настанише се у Горском (крају) гдје бјеше пустиња.

20. И сада, владару господару, ако је неразумност у народу овоме и гријеше Богу своме, и размотримо да међу њима има саблазан ова, узићи ћемо и заратићемо против њих;

21. А ако нема безакоња у народу њиховом, нека (их) се прође господар мој, да се не би заузео Господ њихов и Бог њихов за њих, па ћемо бити на срамоту пред свом земљом.

22. И догоди се кад престаде Ахиор да говори ове ријечи, заропта сав народ који је био око шатора и стајао околу, и рекоше великаши Олофернови и сви становници Поморја и Моав да се посијече.

23. Јер нећемо се уплашити синова Израиљевих. Гле, то је народ у коме нема моћи, нити снаге у постројењу јаком.

24. Зато, дакле, узићи ћемо, и биће на храну свој војсци твојој, моћни Олоферне.

6. Олоферн избличује Ахиора и осуђује на смрт по побједи. Слуге га хватају и одводе у Горски (крај) Јудејцима. Ови га примају, Бога молећи за спас.

1. И када престаде метеж људи окружујућих засједање, тада рече Олоферн, војсковођа силе асурске, Ахиору пред свим скупом иноплеменика и свима синовим Моавским:
2. И ко си ти, Ахиоре, и плаћеници Јефремови, те си пророковао нама, као данас, и рече да не ратујемо на род Израилски, јер Бог њихов штити њих? И ко је Бог ако не Навуходоносор? Он ће послати силу своју и истријебиће их са лица земље, и неће их избавити Бог њихов;
3. Но ми слуге његове ударићемо их као једног човјека и неће поднијети силу коња наших.
4. Јер ћемо их сагорјети њима, и горе њихове напиће се крвљу њиховом, и поља њихова испуниће се мртваца њихових, и неће се одупријети траг ногу њихових лицу нашем, но ће погибијом погинути, каже цар Навуходоносор, господар све земље; јер рече: Неће остати празан говор ријечи његових.
5. А ти, Ахиоре, плаћениче амонски, који изговори ријечи ове у дан неправде своје, нећеш видјети више лице моје од овога дана док се не осветим роду оних који су из Египта;
6. И тада ће пробости мач војске моје и народа, служитеља мојих, ребра твоја, и пашћеш међу рањенике њихове кад се вратим.
7. И одвешће те слуге моје у Горски (крај) и оставиће те у један од градова на горама,
8. И нећеш погинути док не будеш истријебљен заједно са њима.
9. Ако ли се надаш срцем да неће бити похватани, нека се не покуњи лице твоје. Рекох и ништа неће отпасти од ријечи мојих.
10. И нареди Олоферн слугама својим, који су око њега стајали у шатору његовом, да ухвате Ахиора и да га одведу у Ветилују и предају у руке синова Израилевих.
11. И ухватише га слуге његове и изведоше га изван логора у поље, и поведоше из равнице у Горски (крај) и стигоше на изворе који бијаху испод Ветилује,
12. И када их видјеше људи из града на врху горе, узеше оружје своје и изађоше изван града на врх горе. И сваки муж стрелац задржаваше успон, и бацаху камење на њих.
13. Изашавши под гору, везаше Ахиора и оставише бачена у подножје горе, па отидоше господару њиховом.
14. Сишавши, пак, синови Израилеви из града њиховог, стадоше над њим и, разријешивши га, одведоше у Ветилују и приведоше пред начелнике града њихова,
15. А то бијаху у дане оне Озија Михин од племена Симеоновог, и Хаврије Готинилов и Хармије Мелхилев.
16. И сазваше све старјешине града, и стекоше се сви младићи њихови и жене на сабрање, и поставише Ахиора у средину свега народа њиховог. И упита га Озија о ономе што се догодило.
17. И одговоривши, каза им ријечи засиједања Олофернова, и све ријечи које изговори међу кнезовима синова асурских, и шта разметљиво говорише против дома Израилева.
18. И павши народ поклони се Богу и завапи говорећи:
19. Господе Боже небески, погледај на гордост њихову и смилуј се на смирење рода нашега и погледај на лице посвећених теби у дан овај.
20. И утјешише Ахиора и похвалише га веома;
21. И прими га Озија са сабрања у дом свој и учини гозбу старјешинама, и призиваху Бога Израилева у помоћ сву ноћ ону.

7. Олоферн креће у рат против Израилца. По савјету савезника, опкољава изворе. Израилци умиру од жеђи и траже предају. Озија даје рок пет дана.

1. А ујутро објави Олоферн свој војсци својој и свему народу своме, који му дође у савезништво, да се крену на Ветилују и пролазе горске, да претходно заузму и зарате против синова Израилевих.
2. И крену у онај дан сваки човјек силни њихов; а сила њихових људи ратника (бјеше) пјешака хиљада сто седамдесет и коњаника хиљада дванаест, осим коморе и људи који иђаху пјешке са њима, мноштво велико веома.
3. И улогорише се у долини близу Ветилује на извору, и протегоше се у ширину од Дотајима до Велвема, и у дужину од Ветилује до Киамона, који је наспрам Есдрилона.
4. Синови, пак, Израилеви, кад видјеше ово мноштво њихово, смутише се веома и рекоше сваки ближњем своме: Сада ће ови сравнити све лице земље, па ни горе високе, ни удолине ни брда неће издржати тежину њихову.
5. И узевши сваки оружје ратно своје, и зажегавши огњеве на кулама својим, остадоше да страже

сву ноћ ону.

6. А другога дана изведе Олоферн сву коњицу своју пред лицем синова Израїљевих, који бјеху у Ветилуји,

7. И надгледаше успоне града њиховог, и на изворе водене наиђе и заузео их, и постави на њима јединице људи ратника, а он се врати народу своме.

8. И дошавши к њему сви кнезови синова Исавових и сви вође народа Моавског и војводе Приморја, рекоше:

9. Нека чује, дакле, ријечи господар наш, да не би било губитка сили твојој.

10. Јер народ овај синова Израїљевих не узда се у копља своја, него у висине горске на којима они живе; а није лако прићи врховима гора њихових.

11. Зато сада, господару, не ратуј против њих како бива рат постројењем, и неће пасти од народа твога ни један човјек.

12. Причекај у логору своме, чувајући сваког човјека силе своје, и нека овладају слуге твоје над извором воденим који извире из подножја горе,

13. Јер оданде се нападају сви који живе у Ветилуји; и погубиће их жеђ, и предаће град њихов, па ћемо ми и народ наш попети се на оближње врхове гора, и поставићемо на њих предстражу да не би изашао из града ни један човјек.

14. И помријеће од глади они и жене њихове и дјеца њихова, и прије неголи дође мач на њих, простријеће се по трговима обитавалишта свога.

15. И узвратићеш им узвраћањем злим зато што се побунише и не сусретоше лице твоје у миру.

16. И допадоше се ријечи њихове пред Олоферном и пред свим служитељима његовим, и нареди да се учини као што рекоше.

17. И подиже се пук синова Амонових, и са њима пет хиљада синова асурских, и утаборише се у долину и заузеше воде и изворе водене синова Израїљевих.

18. И узиђоше синови Исавови и синови Амонови и утаборише се у Горски (крај) наспрам Дотаима. И послаше од себе према југу и истоку наспрам Епревила, који је близу Хуса, што је на потоку Мохмуру. И остала војска Асираца утабори се у пољу и покри све лице земље, и шатори њихови и коморе њихове, завојштише масом великом, а било их је мноштво веома велико.

19. И синови Израїљеви завапише ка Господу Богу своме, јер постаде малодушан дух њихов, пошто их опколише сви непријатељи њихови и није било могуће избјећи између њих.

20. И остаде около њих сав табор асурски, пјешаци и ратна кола и коњица њихова, дана тридесет четири; и испразнише се свима који живе у Ветилуји све посуде њихове за воду,

21. И локве су се исцрпили, те немаху да пију довољно воде ни један дан, па су им по мјери давали да пију.

22. И смутише се одојчад њихова, и жене и младићи изнемогоше од жеђи, и падаху по градским трговима и на пролазима вратница, и не бјеше моћи више у њима.

23. И сабра се сав народ код Озије и кнезова градских; младићи и жене и дјеца повикаше гласом великим и рекоше пред свима старјешинама:

24. Нека суди Бог између вас и нас зато што нам учинисте неправду велику не разговарајући мирно са синовима асурским.

25. И сада немамо помоћника, него нас Бог предаде у руке њихове да пропаднемо пред њима жеђу и великом погибијом.

26. Зато, сада призовите их и предајте сав град у поробљење народу Олоферновом и свој сили његовој.

27. Јер боље нам је да постанемо плијен његов; постаћемо робље и живјеће душа наша, и нећемо видјети смрт одојчади наше пред очима нашим, и жене и чеда наша како губе душе своје.

28. Свједочимо вам небом и земљом, и Богом нашим и Господом отаца наших, који нам узвратиће по гријесима нашим и по гријесима отаца наших, да не учини по ријечима овим у дан данашњи.

29. И би плач велики свих посред сабрања једнодушно, и завапише ка Господу Богу гласом великим.

30. И рече им Озија: Будите храбри, браћо, издржимо још пет дана, у којима ће повратити Господ Бог наш милост своју на нас, јер неће нас оставити до краја.

31. Ако, пак, они прођу а не стигне нам помоћ, учинићу по вашим ријечима.

32. И распусти народ по свему табору, и на зидове и на градске куле отидоше, а жене и дјецу посла у њихове домове; и бише у смирењу великом у граду.

8. Удовица Јудита позива старјешине, кори их за дато обећање којим кушају Бога. Озија прима савјет.

Јудита се спрема за подвиг.

1. И чу (о томе) у дане оне Јудита, кћи Мерара, сина Оксова, сина Јосифова, сина Озилијева, сина Елкијева, сина Ананијева, сина Гедеонова, сина Рафаинова, сина Ахитонова, сина Илијева, сина Хелкијева, сина Елијаова, сина Натанаилева, сина Саламиилева, сина Сарасадајева, сина Израилева.
2. И (бјеше) муж њен Манасија од племена њеног и отачаства њеног; и умрије у дане жетве јечмене;
3. Јер настојаваше над онима који везаху снопове у пољу, и жега дође на главу његову, и паде на постељу своју и сконча у Ветилуји, граду своме, и сахранише га са оцима његовим у пољу између Дотаима и Валамона.
4. И бјеше Јудита у дому своме као удовица три године и четири мјесеца
5. И начини себи стан на крову дома свога, и стави око бедара својих вретипште (врећу), и бјеху на њој хаљине удовиштва њеног.
6. И пости се све дане удовиштва свога, осим предсубота и субота, и пред новомјесечја и младомјесечја, и празника и радосних (дана) дома Израилева.
7. И бјеше лијепа изгледом и красна лицем веома. И остави јој Манасија, муж њен, злато и сребро, и слуге и слушкиње и стоку и њиве; и стараше се о њима.
8. И не би тога ко би говорио о њој ријеч злу, јер се бојала Бога веома.
9. И чу ријечи народа зле на начелника, пошто постадоше малодушни због недостатка воде, и Јудита чу све ријечи, које изговори њима Озија, како им се закле да преда град послвије пет дана Асирцима;
10. И пославши (повјерљиву) слушкињу своју, надзорницу свега имања њеног, позва[7] Хаврина и Хармина, старјешине града овога,
11. И дођоше к њој и рече им: Чујте ме начелници оних који живе у Ветилуји! Није права ријеч ваша, коју рекосте пред народом у овај дан и положисте заклетву ову, коју изговористе међу Богом и међу вама, и рекосте да ћете предати град непријатељима нашим ако се ових дана не обрати Господ на помоћ вама.
12. И сада, ко сте ви што искушасте Бога у дану данашњем, и стојите изнад Бога међу синовима човјечијим?
13. И сада Господа Сведржитеља провјеравате, та ништа нећете спознати до краја вијека!
14. Ако дубину срца човјечијега не можете испитати и ријечи разума његовог постићи, како ћете, онда, Бога који је створио све ово *истражити и ум његов спознати и мисао његову разумјети? Никако, браћо, не гњевите Господа Бога нашега. [*Пс 63, 7; 139, 16-17; Рим 11, 34.]
15. Јер ако не жели у току пет дана да нам помогне, Он има власт у које хоће дане да (нас) покрије или да нас погуби пред лицем непријатеља наших.
16. Па ви не дајте јемство савјетима Господа Бога нашега, јер није као човјеку Богу пријетити, нити као сину човјечијем судити.
17. Тога ради, очекујући од Њега спасење, призовимо Га на помоћ нашу, и услишиће глас наш, ако Му буде угодно.
18. Јер не устаде у родовима нашим, нити има у дану данашњем, ни племе ни отачки дом, ни народни скуп ни град међу нама који се клањају боговима рукотвореним, као што је било у ранијим временима;
19. Због чега бише предати мачу и разорењу оци наши и падоше падом великим пред непријатељима нашим.
20. Ми, пак, другога Бога не познасмо осим Њега; отуда се надамо да неће презрети нас, ни од рода нашега.
21. Јер ако будемо ми узети, биће узета сва Јудеја, и биће разграбљене светиње наше, и тражиће оскврњење њихово од наше крви,
22. И убијање браће наше и поробљење земље, и опустошење наслеђа нашег вратиће на главу нашу међу народима, тамо гдје би били поробљени, и бићемо на саблазан и на срамоту пред поробљивачима нашим.
23. Јер неће се усмјерити ропство наше на благодат, него у бешчашће ће га поставити Господ Бог наш.
24. И сада, браћо, покажимо браћи нашој да од нас зависи душа њихова, и светиња и Дом (Божји) и жртвеник утврђује се на нама.
25. Поред овога свега, заблагодаримо Господу Богу нашем који нас куша, као и оце наше.
26. Сјетите се шта је учинио са Авраамом, и колико је кушао Исака и шта се догађало Јакову у Месопотамији Сиријској док је чувао овце Лавана, брата матере своје.
27. Јер као што је оне испробао ради провјере срцаца њихових, тако се ни нама не освети, него ради поуке кара Господ оне који му се приближују.

28. И рече јој Озија: Све што си рекла, добрим срцем си говорила, и нема га ко ће се супротставити ријечима твојим;
29. Јер није данас мудрост твоја јавна, него од почетка дана твојих познаде сав народ разборитост твоју, будући да су добре помисли срца твога.
30. Него је народ веома ожеднио, и приморао нас да учинимо као што им говорисмо и да наведемо на нас заклетву коју нећемо преступити.
31. И сада помоли се за нас, јер си жена побожна, и послаће Бог кишу да се испуне наши бунари, па више нећемо оскудијевати.
32. И рече њима Јудита: Почујте ме и учинићу дјело које ће се преносити са покољења на покољење рода нашега.
33. Ви ћете стати на врата ове ноћи, и ја ћу изаћи са слушкињом својом, и у данима послвије којих рекосте да ћете предати град непријатељима својим, посјетиће Господ Израил у руци мојој;
34. Ви, пак, не испитујте поступак мој, јер нећу вам рећи све док се не сврши оно што ћу ја учинити.
35. И рече јој Озија и начелници: Иди у миру, и Господ Бог испред тебе за освету непријатељима нашим.
36. И повративши се из шатора, отидоше на своја мјеста.

9. Јудита се моли за спас народа и да Бог порази надменост моћника – руком женском.

1. Јудита, пак, паде на лице и посу прах на главу своју, и скиде хаљину од костријети у коју се била обукла. И приношаше се од недавно у дому Господњем кад оне вечери; и завапи гласом великим Јудита ка Господу и рече:
2. Господе Боже оца мога Симеона, коме си дао у руку мач на *освету инородним, који разријешисте материцу дјевствену на оскврнављење и обнажише њедра на срамоту и упрљаше материцу на поругу. Јер си рекао: Да не буде тако, а они учинише. [*1 Мој 34, 25.]
3. Због тога предао си кнезове њихове на погибију, и постељу њихову, која је познала превару њихову, преварену крвљу, и поразио си робове са господарима, и господаре на пријестолима њиховим,
4. И дао си жене њихове на разграбљење, и кћери њихове у ропство и сва добра њихова на диобу синова миљеника твојих који ревноваше ревношћу твојом, и претрпјеше мрзост скврнављења крви своје и призваше те у помоћ; Боже, Боже мој, услиши и мене удовицу!
5. Јер ти си учинио она прије ових и ова, и она послвије и садашња, и оно што ће доћи предвидио си, и догодише се она која си замислио,
6. И остварише се ствари што си захтио и рекоше: Ево, ту смо! Јер сви путеви твоји су готови, и суд твој у предзнању.
7. Јер, ево, Асирци се умножише у сили својој, узнијеше се на коњу и коњанику, погордише се у мишици пјешачкој, поуздаше се у штит и копље и лук и праћку, и не познаше да си ти Господ који мрзиш ратове.
8. Господ је Име твоје; ти скрши њихову снагу силом твојом и порази моћ њихову јарошћу својом; јер смишљаху да оскврнавe светињу твоју, да загаде обитавалиште покоја Имена славе твоје, да оборе гвожђем рог жртвеника твога.
9. Погледај на гордост њихову, пошаљи гњев твој на главе њихове, дај у руку моју удовичку, у ономе што намислих – крјепост.
10. Удари роба уснама лукавства мога, по кнезу и од кнеза по слуги његовом, порази њихову надменост руком женском.
11. Јер није у мноштву крјепост твоја, нити владање твоје у моћнима, него си Бог смирених, малих си Помоћник, Заступник немоћних, очајника Покровитељ, безнадежних Спаситељ.
12. Да, да, Боже оца мога и Боже наслеђа Израилева, Владару небеса и земље, Творче вода, Царе све творевине твоје, ти услиши молитву моју,
13. И дај ми ријеч и лукавост да их раним и смојдим, оне који против Завјета твога и Дома освећења твога и врха Сионског и дома опстанка синова твојих смишљаху суровости.
14. И учини у свему народу своме и сваком племену познање да знају да си ти Бог, Бог сваке силе и моћи, и да нема другог заштитника рода Израилева осим тебе.

10. Јудита скида костријет и облачи се у најљепше рухо. Са слушкињом одлази у асирски логор и поклања се Олоферну.

1. И догоди се када престаде да вапије ка Богу Израиљеву и кад окончаче све ријечи ове,
2. И устаде од пада (ничице), и позва слушкињу своју и сиђе у дом у коме је боравила у дане суботње, у дане празничне своје,
3. И скиде хаљину од костријети у коју се била обукла, и свуче хаљине удовиштва свога; и уми тијело водом и помаза миром јаким и рашчешља власи главе своје, и положи круну на њу, и обуче хаљине радости своје којима се украшавала у дане живота мужа свога Манасије,
4. И обу сандале на ноге своје, и стави огрлице и нарукнице и прстење и наушнице и све украсе своје, тако се украсила веома на прелест очију мушких, који је буду видјели.
5. И даде слушкињи својој мјешину вина и сасуд уља, и врећу напуњену брашна и смокве и хљебове чисте, и остави све посуде своје и стави на њу.
6. И изађоше на врата града Ветилује и нађоше како стоји на њима Озија и старјешине града Хаврина и Хармина.
7. А кад је видјеше, и бјеше измјењено лице њено као и хаљина у коју се била обукла, задивише се љепоти њеној изузетној и рекоше јој:
8. Бог отаца наших нека ти даде благодати и нека сврши подухвате твоје на славу синова Израиљевих и узвишење Јерусалима.
9. И поклони се Богу и рече им: Заповиједите да ми отворе врата града и изаћи ћу на извршење ријечи које сте говорили са мном; и наредише младићима да јој отворе као што рече.
10. И учинише тако. И изађе Јудита, она и слушкиња њена са њом; и надгледаху је људи из града докле не сиђе са горе и док не прође долину, и више је не виђаху.
11. И иђаху долином право, и сусрете је предстража асирска.
12. И ухватише је и запиташе: Чија си и откуд долазиш и куд идеш? И рече: Кћи сам јеврејска и бјежим од лица њиховог, јер ће бити предани вама на уништење;
13. И ја долазим пред лице Олоферна, војсковође силе ваше, да му јавим ријечи истине; и показаћу пред лицем његовим пут којим ће ићи и загосподарити свим Горским (крајем) и неће погинути од људи његових ни једно тијело, ни дух живота.
14. Када људи чуше ријечи њене, и видјеше лице њено – бјеше пред њима дивно красотом веома – рекоше јој:
15. Спасила си душу своју похитавши да сиђеш пред лице господара нашег; и сада приђи до шатора његовог, и од нас ће те провести док те не предају у руке његове.
16. А ако станеш пред њега, немој се уплашити срцем својим, него му јави по ријечима твојим, и добро ће ти учинити.
17. И изабраше између себе мужева сто и припојише њој и слушкињи њеној, и доведоше их на шатор Олоферна.
18. И би сабрање у цијелом логору, јер се разгласи по шаторима о присуству њеном; и дошавши, опколише је, пошто је стојала изван шатора Олофернова док му не најавише о њој.
19. И дивљаху се љепоти њеној, и дивљаху се синовима Израиљевим због ње, и рече сваки ближњем своме: Ко ће презрети народ овај који има у себи жене овакве? Зато није добро оставити од њих ниједног човјека, јер ако би били остављени, биће у стању да надмудре сву земљу.
20. И изађоше они који спавају са Олоферном и сви служитељи његови, и уведоше њу у шатор.
21. И Олоферн се одмараше на одру своме под завјесом, која бјеше од порфире и злата и смарагда и драгог камења изаткана.
22. И јавише му за њу и изађе у предњи дио шатора, и свјетиљке сребрне ношаху се пред њим.
23. Када пак дође Јудита пред лице његово и служитеља његових, сви се дивљаху љепоти лица њеног; и павши на лице, поклони му се, и подигоше је робови његови.

11. Олоферн објашњава разлог рата. Јудита га хвали и казује му да ће побиједити Израиљце када учине гријех.

1. И рече јој Олоферн: Буди смјела, жено, не бој се срцем својим, јер ја не учиних зла човјеку који изволи служити Навуходносору, цару све земље.
2. А сада народ твој, који живи у Горском (крају), да ме нису понизили, не бих подигао копље своје на њих; него они сами себи учинише ово.
3. И сада реци ми ради чега си отишла од њих и дошла ка нама, јер дошла си ка спасењу. Буди смјела, ове ноћи ћеш живјети, па и даље.
- [4.] Јер нема тога ко ће ти учинити неправду, него ће ти добро чинити, као што бива слушкињама цара мога Навуходносора.
5. И рече му Јудита: Прими ријечи слушкиње своје, да проговори слушкиња твоја пред лицем

твојим, и нећу објавити лаж господину моме у ноћ ову.

6. И ако будеш слиједио ријечима слушкиње твоје, савршено дјело ће учинити Бог са тобом, и неће промашити господин мој у својим подухватима.

7. Нека живи цар Навуходоносор све земље и нека живи држава његова, који те посла на поправку сваке душе, зато што ће не само људи ради тебе служити њему, него и звијери пољске и животиње и птице небеске снагом твојом живјеће за Навуходоносора и за сав дом његов.

8. Јер чусмо за мудрост твоју и вјештине душе твоје, и би знано свој земљи да си једино ти добар у свој царевини и моћан разумом и чудесан у вођењу ратова.

9. И сада слово које је казао Ахиор на сабрању твоме, чусмо ријечи његове, јер га прихватише људи Ветилује, и јави им све што је изговорио код тебе.

10. Зато, владико господине, не превиди ријеч његову, него је задржи у срцу своме, јер је истинита; јер се не свиђа роду нашем да надвладава мач над њим, осим ако не сагријеше Богу своме.

11. И сада да господин мој не буде одвраћен и неуспјешан, и да смрт дође на лице њихово, и да их обузме гријех којим ће прогњевити Бога свога кад учине оно што је неприлично.

12. Пошто нестане код њих храна, и умањи се потпуно вода, наумили су да се устреме на стоку своју и све што им определијели Бог законима да не једу, намислише да употрејебе.

13. И првине пшенице, и десетак вина и уља, што сачуваше осветивши свештеницима који предстоје у Јерусалиму пред лицем Бога нашега, ријешисе да поједу све оно што ни рукама не приличи да се дотакне било ко од народа.

14. И послаше у Јерусалим, пошто они који ондје живе учинише то исто, преносиоце опроштаја од стране старјешина.

15. И биће, кад им се јави и то учине, да ти се даду на погубљење у дан онај.

16. Стога ја слушкиња твоја, сазнавши све ово, побјегах од лица њиховог, и посла ме Бог да учиним с тобом дјела због којих ће бити ван себе сва земља, сви они који чују ово.

17. Јер слушкиња твоја је богобојажљива и служи дан и ноћ Бога небескога; и сада, остаћу код тебе, господине мој, и излазиће слушкиња твоја ноћу у долину, и молићу се Богу, и рећи ће ми кад су учинили гријехове своје.

18. И вративши се, јавићу ти, и изаћи ћеш са свом силом својом, и неће бити никога од њих ко ће се супротставити сили твојој.

19. И повешћу те кроз Јудеју док се не дође наспрам Јерусалима, и поставићу пријесто твој посред њега, и водићеш њих као овце које немају пастира, и неће заајати ни пас језиком својим против тебе. Јер ово ми би речено по предзнању моме и би ми откривено, и бих послана да ти јавим.

20. И допадоше се ријечи њене Олоферну и свима служитељима његовим, и задивише се мудрости њеној, и рекоше: Нема овакве жене од краја до краја земље по љепоти лица и разборитости ријечи.

22. И рече јој Олоферн: Добро је учинио Бог пославши те пред народом да буду у рукама наше власти, на пропаст оних који су понизили господара мога.

23. И сада, ти си красна по лику своме и добра по ријечима својим; отуда, ако учиниш као што си рекла, Бог твој биће мој Бог, и ти ћеш у дому цара Навуходоносора сједјети, и бићеш славна по свој земљи.

12. Уводе Јудиту под шатор Олоферна. Он се опија вином.

1. И заповиједи да је уведу гдје су стајали сребрни сасуди његови, и нареди да јој поставе од хране уготовљене за њега и од вина његовог да пије.

2. И рече Јудита: Нећу *јести од њих да не буде саблазан, него од онога што је дошло са мном да ми се даје. [*Тов 1, 11; Дан 1, 8.]

3. И рече јој Олоферн: А ако немате оно што је било с тобом, одакле ћемо донијети да ти дамо слично томе? Јер са нама нема (нико) од рода твога.

4. И рече Јудита њему: Жива (да) је душа твоја, господине мој, неће потрошити слушкиња твоја оно што је са мном док не учини Господ руком мојом оно што је намислио.

5. И уведоше је служитељи Олофернови у шатор, и спава до поноћи; и устаде ка јутарњој стражи.

6. И посла к Олоферну говорећи: Нека нареди господин мој да пусте слушкињу твоју да изађе на молитву.

7. И заповиједи Олоферн тјелохранигељима да је не спрјечавају. И остаде у логору три дана; и излазила је ноћу у долину ветилујску и погружавала се у логору у извор водени.

8. А кад је излазила, молила се Господу Богу Израилеву да управи пут њен да подигне синове народа њенога.

9. И улазећи чиста, боравила је у шатору све док не би примала храну своју навече.

10. И би, четвртог дана учини Олоферн гозбу само слугама својим и не позва на послужење никога од оних што су на службама.
11. И рече Вагоју, евнуху, који бјеше надзорник над свима његовима: Иди и убиједи жену Јеврејку, која је код тебе, да дође ка нама, да једе и пије са нама;
12. Јер срамота је лицу нашем ако жену овакву оставимо да не поразговарамо са њом, пошто, ако је не призовемо, наругаће нам се.
13. И изађе Вагоје од лица Олоферна и уђе код ње и рече: Да не буде лијења та лијепа слушкиња да дође господину моме да се прослави пред лицем његовим, и пије са нама на весеље вино, и да буде у овај дан као једна од кћери синова асурских које предстоје у дому Навуходоносоровом.
14. И рече му Јудита: И ко сам ја да се успротивим господину моме? Зато, све што је у очима његовим угодно, похитавши учинићу, и биће ми то радовање до дана смрти моје.
15. И уставши, украси се хаљином и свим украсима женским, и дође слушкиња њена и разастрије јој наспрам Олоферна доње простирке које доби од Вагоја за свакодневну употребу своју, да би јела наслонивши се на њих.
16. И ушавши наслони се Јудита; и овансеби се срце Олоферново на њу и задрхта душа његова, и пожеље силно да буде са њом; а гледао је тренутак како да је намами од оног дана кад ју је видио.
17. И рече јој Олоферн: Пиј, дакле, и буди с нама на весеље.
18. И рече Јудита: Пићу, дакле, господине, јер се узвиси живљење моје у мени данас изнад свих дана од рођења мога.
19. И узевши једе и пи пред њим оно што је спремила слушкиња њена.
20. И радоваше се Олоферн због ње и попи веома много вина, колико није никад попио у једном дану од кад се родио.

13. *Јудита откида главу Олоферну и односи је у Ветилују, славећи Бога са Озијом.*

1. А када би вече, похиташе слуге његове да оду. И Вагоје затвори шатор споља и отпусти дворане од лица господина свога, и отидоше у постеље своје; јер бијаху сви преморени, пошто је гозба дуго трајала.
2. А остаде Јудита сама у шатору и Олоферн који бјеше пао на постељу своју; јер бјеше га вино савладало.
3. И рече Јудита слушкињи својој да стане изван ложнице њене и да пази на излазак њен као сваког дана, јер ће, рече, изаћи на молитву своју; и Вагоју каза исте ријечи.
4. И отидоше сви од лица њеног, и нико не остаде у ложници од малог до великог. И ставши Јудита поред постеље његове, рече у срцу своме: Господе Боже сваке силе, погледај у часу овом на дјела руку мојих на узвишење Јерусалима;
- [5.] јер сад је вријеме да се помогне наслеђу твоме, и да се изврши намисао моја на пораз непријатеља који устадоше на нас.
6. И пришавши наслону постеље, који бјеше поред главе Олоферна, скиде нож његов са њега,
7. И приближивши се постељи, ухвати косу главе његове и рече: Укријепи ме, Господе Боже Израилев, у дан овај!
8. И удари по врату његовом двапут свом снагом својом и откиде главу његову са њега.
9. И свуче тијело његово са одра и скиде завјесу са стубова. И мало после изађе и предаде слушкињи својој главу Олофернову.
10. И стави је у торбу од своје хране и изађоше обје заједно по обичају своме на молитву; и прошавши логор, обиђоше долину ону и узиђоше уз гору Ветилује и дођоше пред његова врата.
11. И рече Јудита из даљине чуварима врата: Отворите, отворите врата! Са нама је Бог, Бог наш, да учини још крјепост у Израилу и силу против непријатеља, као што и данас учини.
12. И би кад чуше људи града овог глас њен, похиташе да сићу на врата града њиховог и сазваше старјешине градске.
13. И стрчаше сви од малог до великог њиховог, пошто им бјеше непојмљиво да она дође, и отворише врата и дочекаше их; и запаливши огањ за осветљење, окружише их.
14. А она им рече гласом великим: Хвалите Бога, хвалите; хвалите Бога, који не одузе милост своју од дома Израилевог, него порази непријатеље наше мојом руком ове ноћи.
15. И извадивши главу из торбе, показа и рече: Ево, глава Олоферна, војначелника силе асурске, и, ево, завјеса гдје је лежао у својим пијанчењима; и удари га Господ руком женском.
16. И жив је Господ који ме сачува на путу моме којим ходих, јер га превари лице моје на погибао његову, и не учини гријеха са мношвом на оскврнављење и срамоту.
17. И запрепасти се сав народ веома и сагнувши се, поклонилише се Богу и рекоше једнодушно:

Благословен си, Боже наш, који си даном данашњим уништио непријатеље народа свога.

18. И рече јој Озија: Благословена си, кћери, Богу Вишњем, изнад свих жена које су на земљи, и благословен Господ Бог који створи небо и земљу, који те усмјери на посјечење главе кнеза непријатеља наших.

19. Зато неће нестати нада твоја из срца људи који се сјећају крjepости Божје довијека;

20. И чиниће ти ово Бог на узношење вјечно, да те посјећује добрима, зато што ниси поштедјела душу своју за понижење рода нашега, него си притекла паду нашем ходећи право пред Богом нашим. И рече сав народ: Да буде, да буде!

14. Јудита савјетује војску да крену према Асирцима. Ахиор је благосиља и обрезаује се. Плач у логору асирском.

1. И рече им Јудита: Чујте ме, браћо, и узевши главу ову, објесите је на кули зида вашег.

2. И кад осване јутро и изађе сунце на земљу, узмите сваки оружје ратно ваше, и изићи ћете сваки човјек крјепки изван града, и даћете начелника над њима, као да силазите у поље према предстражама синова Асурових, али нећете сићи.

3. И узеће они све оружје своје и отићи у логор свој, и подићи ће војводе силе асурске; и похитаће ка шатору Олоферна и неће га наћи, и спопаће их страх и побјећи ће од лица нашега.

4. И ви пошавши за њима и сви који живе на цијелом предјелу Израиљевом, побићете их на путевима њиховим.

5. А прије него учините ово, позовите ми Ахиора Амонца да видјевши позна ко уништава дом Израиљев и ко је њега као у смрт послао нама.

6. И позваше Ахиора из дома Озијина. А пошто дође и видје главу Олофернову у руци једног човјека на сабрању народа, паде на лице и смете се дух његов.

7. Пошто га, пак, подигоше, припаде ногама Јудитиним, и поклони се лицу њеном и рече: Благословена си ти у сваком обитавалишту Јудином и у свему народу; који чују име твоје потрешће се.

8. А сад ми реци шта си учинила ових дана. И исприча му Јудита пред народом све што бјеше учинила од дана кад је изашла до сад кад им говори.

9. А кад преста да говори, кликнуше људи гласом великим и дадоше глас радосни граду своме.

10. Видјевши Ахиор све што учини Бог Израиљу, повјерова Богу силно и обреза окрајак тијела свога, и би придодат дому Израиљеву до дана данашњега.

11. А када јутро настаде и објесише главу Олофернову на зид, узеше сви мушкарци оружје своје и изађоше по пуковима на узвишења Горе.

12. Синови, пак, Асурови кад их видјеше, разаслаше (вијест) вођама својим; а они дођоше војводама и тисућницима и свима кнезовима својим.

13. И дођоше до шатора Олофернова и рекоше ономе који је био главни над свима: Пробуди господина нашега, јер се дрзнуше слуге да сићу на нас у рат, да буду коначно истријебљени.

14. И узе Вагоје и закуца на преграду шатора, јер је мислио да он спава са Јудитом.

15. Пошто се нико не чу, открили и уђе у ложницу и нађе га на прагу баченог мртва, а глава његова откинута са њега.

16. И завика гласом великим са плачем и уздисајем и силним вапајем, и подера хаљине своје.

17. И уђе у шатор гдје је Јудита боравила, и не нађе је. И искочи међу народ и завика:

18. Одметнуше се слуге, учини срамоту једна жена од Јевреја дому цара Навуходоносора! Јер, ево, Олоферна на земљи, а главе нема на њему.

19. А када чуше ове ријечи кнезови силе асурске, раздријеше хаљине своје и смете се душа њихова веома, и настаде крик њихов и вика силна посред логора.

15. Престрашени Асирци бјеже; Израиљци их гоне и плијене логор. Јудита води коло и пјева са женама.

1. И кад чуше они који су били по шаторима, ужаснуше се због догађаја.

2. И спопаде их страх и трепет, и не бјеше човјека да остане више са ближњим, него појуривши једнодушно бјежаху по свим путевима пољским и горским.

3. И они који су се били улогорили у Горском крају око Ветилује, и они се дадоше у бијег.

4. И посла Озија у Ватомастем и Вивају и Ховају и Колу и у сваки крај Израиљев оне који су јављали о догодившим се, и да сви похитају за непријатељима на њихово уништење.

5. А кад чуше синови Израиљеви, сви једнодушно нападаше на њих и сјекоше их до Ховаје. Такође и они из Јерусалима пристигоше и из свет Горског краја, јер им јавише о догодившим се у логору непријатеља њихових; и они у Галаду и у Галилеји нанесоше им пораз велики, све док не

проминуше Дамаск и предјеле његове.

6. А остали који живљаху у Ветилуји, нападоше на логор асурски и поплијенише их и веома се обогатише.

7. Синови, пак, Израиљеви повративши се од сјече, завладаше осталима; и градови и села у Горском крају и у равници задобише велики плијен, јер бјеше (га) мноштво веома велико.

8. Јоаким, пак, свештеник велики, и старјешине синова Израиљевих живећи у Јерусалиму, дођоше да виде добра која учини Господ Израиљу, и да виде Јудиту и да јој искажу поштовање (мир).

9. А кад уђоше ка њој, благословише је сви једнодушно и рекоше јој: Ти си узвишење Јерусалима, ти велика слава Израиља, ти велика похвала рода нашега!

10. Учинила си све ово руком својом, учинила си добра са Израиљем, и одобровољи се на њима Бог: благословена буди Сведржитељем Господом у вјечна времена. И рече сав народ: Нека буде!

11. И плијенио је сав народ логор за тридесет дана; и дадоше Јудити шатор Олофернов и све сребрне сасуде, и постеље и умиваонике и све предмете његове; а она узевши ово, натовари на мазгу своју, и упрегну кола своја, и метну све ово на њих.

12. И стекоше се све жене Израиљеве да је виде и благословише је и приредише јој коло са своје стране. И узе пруже цвијећем украшено рукама својим и даде женама око себе;

13. И овјенчаше се маслином, она и (друге) са њом, и крену испред свега народа колом предводећи све жене, и посљедоваху сви људи Израиљеви наоружани, са вијенцима и химнама у устима својим.

14. И поче Јудита исповиједање ово у свему Израиљу, и клицаше сав народ похвалу ову Господу. [8]

16. Јудита и народ поју побједну пјесму. Њено упокојење и подјела имовине.

1. И рече Јудита: Започните Богу моме тимпанима, појте Господу кимвалима, дивно му зајпевајте пјесму нову, [9] унесите и призивајте име Његово,

2. Јер си Господ Бог који мрзи ратове, јер у логорима његовим посред народа избави ме из руку гонитеља мојих:

3. Дође Асур са гора са сјевера, дође у неизбројној сили својој, чије мноштво затвори изворе, и коњица њихова покри горе;

4. Рече: попалити предјеле моје, и младиће моје побити мачем и одојчад моју бацити на земљу и младенце моје дати у плијен и дјевојке моје заробити.

5. Господ Сведржитељ порази их руком жене.

6. Јер не паде силник њихов од младића, нити га синови дивовски поразише, нити га високи дивови нападоше, него Јудита, кћер Мераријева, љепотом лица свога раслаби га,

7. Јер је скинула хаљину удовиштва свога на узвишење страдалних у Израиљу, намаза лице своје мирисима

8. И повеза косу своју (украшим) вијенцем и узе хаљину ланену да га преласи;

9. Сандале њене ухвати око његово, и љепота њена зароби душу његову, пресјече нож врат његов.

10. Запањили се Персијанци смјелости њеној, и Миђане дрскост њена потресе;

11. Тада закликташе понижени моји, – и уплашише се немоћни моји и смутише се, подиглоше глас свој – и бише побјеђени;

12. Синови младица (дјевојачки) избодоше их и као робове бјегунце рањаваху их, погибоше од војске Господа мога.

13. Пјеваћу Богу моме пјесму нову: Господе, велики си и прослављен, чудесан крјепошћу, непобједив,

14. Теби нека служи сва творевина твоја, јер ти рече, и постадоше; посла Духа свога, и сазда; и нема тога ко ће се супротставити гласу твоме.

15. Јер ће се горе покренути; камење, пак, од лица твога као восак истопиће се; а при том, онима који те се боје ти ћеш се смиловати.

16. Мала је свака жртва за мирис миомирисни, и ништаван сваки принос на свеспаљеницу Теби, а који се боји Господа, велики је за свагда.

17. Тешко народима који устају на род мој; Господ Сведржитељ осветиће им се у дан Суда, послаће огањ и црве на њихова тијела, и плакаће горко вавијек.

18. А кад дођоше у Јерусалим, поклонили се Богу, и пошто се очисти народ, принесосше свеспаљенице своје, и добровољне (приносе) своје и дарове.

19. И приложи Јудита све сасуде Олофернове, које јој даде народ, и завјесу коју сама себи узе из одаје његове, на дар Господу даде.

20. И народ се весељаше у Јерусалиму пред лицем светилишта три мјесеца, и Јудита са њима

остаде.

21. А после ових дана поврати се сваки на имање своје, а Јудита отиде у Ветилују и остаде над имовином својом; и постаде у своје вријеме славна у свој земљи.

22. И многи је пожељеше, и не познаде је човјек у све дане живота њеног, од дана у који умрије Манасија, муж њен; и приброја се народу своме.

23. И достиже веома велике (године) и остари у дому мужа свога сто пет година; и пусти слушкињу своју слободну, и умрије у Ветилуји и сахранише је у пећини мужа њеног Манасије.

24. И оплакиваше је дом Израилев седам дана. И раздијели имање своје прије него што ће умријети свима сродницима Манасије, мужа свога, и сродницима рода њеног.

25. И не бјеше више нико ко би плашио синове Израилеве у дане Јудите и дуго времена послјије смрти њене.

НАПОМЕНЕ:

[1] Ово велико поље подразумијева највјероватније област Ирака, а *Хелеуди* би требало да буду Халдејци. *Идаспи* је ријека индијска која се преко Идраста улива у Индијски океан; отуда ово представља грешку преписивача; Сиријски превод даје тачнији назив *Улаи* [Дан 8, 2], Плинијев *Eualeus*, тј. ријека *Choaspes*, која тече западно од Сузе и улива се изнад слива Тигра и Еуфрата. в. Ιωής Γιαννακοπούλου, Παλαια Διαθικη, том 15, стр. 77.

[2] свога царовања. *Прим. прев.*

[3] у *Ниневију* – Александријски кодекс, латински и словенски превод. *Прим. прев.*

[4] У Ватиканском кодексу пише: *пустиње Халдејске*. *Прим. прев.*

[5] покајне вреће

[6] У Вулгати: *устадоше против њих Египћани*. *Прим. прев.*

[7] У преводу Вулгате и словенском преводу овдје стоји: *Озију и Хаврина*. *Прим. прев.*

[8] Ово *Господу – Domini* налази се само у латинском преводу Вулгати. *Прим. прев.*

[9] *пјесму нову – καινόν* стоји у Александријском кодексу, Вулгати, словенском преводу; у Ватиканском и Синајском кодексу стоји *пјесму-псалм, и химну (καί άίνον)*. *Прим. прев.*

Share

Tweet

Like 4

« ПРЕТХОДНА СТРАНА 1 ... 3 4 5 6 СЛЕДЕЋА СТРАНА »

Коментарисање није више омогућено.

РУБРИКЕ

СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ

[Свето Писмо](#)

[Апостол](#)

[Паримејник](#)

[Псалтир](#)

ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ

[За заједничко богослужење](#)

[Службеник и чиновник](#)

[Часослов](#)

[Химне](#)

[Минеји](#)

ЈАВИТЕ НАМ СЕ

Ваше име (обавезно)

Ваша имејл адреса (обавезно)

Наслов поруке

ВАЖНА НАПОМЕНА

Текстови могу да се користе сам богослужење. Свака употреба (и злоупотреба) материјала у циљу прештампавања, објављивања и стицања материјалне користи је забрањена. Молимо вас да издајте објављених дела материјално по куповином (и коришћењем) богослужбених књига.

НАЈНОВИЈЕ

Приватност - Услови

Србљак
Триоди
Типик
Литургикон
Тропарии и кондаци
Остало
Месецослов
За посебно богослужење
Требник

НОТНЕ КЊИГЕ

Приручник
Нотни зборник
Осмогласник

ДОМАЋЕ КЊИГЕ

Каноник и молитвеник
Акатистник
Припрема за Свето Причешће

Ваша порука

Пошаљите

Царски Часови на Свети и Вели
априла 2020.
Правило за читање Акатиста и I
јануара 2019.
Типик 10. јануара 2019.
Триоди 10. јануара 2019.
Србљак 10. јануара 2019.
Минеји 9. јануара 2019.
Химне 9. јануара 2019.
Псалтир 9. јануара 2019.